

Continguts per a amebes

Les seccions d'estiu que fan d'anunci d'Estrella no arribarien ni a nota insignificant al peu.

L'altre dia deia que als mitjans de comunicació els convindria una secció específica per a l'emergència climàtica. També està bé preguntar-se pel que els sobra. Les seccions d'estiu als diaris i els digitals són un gènere prolífic per encabir continguts no tan lligats al dia a dia que suposem que la resta de l'any són de difícil encabir. A vegades són continguts amb contingut. Altres vegades són seccions que, sota el pretext de ser fresques i lleugeres, tracten d'ameba al lector. Bull tant, el món, que ja no cal inventar serps d'estiu per omplir aquests mesos. En canvi, però, les seccions banals es perpetuen com si donessin per fet que la desconexió de vacances —qui en faci— ha d'impliar una apagada de les constants vitals del pensament. Cada estiu, com si no passés el temps, apareixen seccions fresques com bolets al·lucinats que volen posar en primer pla un jo idíl·lic, una història de cala de la Costa Brava sense iots ni soroll ni borratxeres ni nous rics ni maleducats ni curts de gambals. Un món feliç.

Tota aquesta tonteria s'acaba amb dues històries que tenen la virtut de posar-te a lloc en un tres i no res. L'una és obra d'un anònim medieval que només per això, per ser medieval, tendim a mirar amb prejudicis i superioritat moral (com si gastar mòbils i cotxassos ens deixés de fer bàrbars): *Galvany i el Cavaller Verd*, escrit en un dialecte de l'anglès mitjà, amb traducció de Lola Badia per Cal Carré. L'altra tindria la coartada estiuenca —la novel·la *Cap al far*, recentment traduïda per Xavier Pàmies per La Casa dels Clàssics— si no fos que Virginia Woolf no ad-

ANNA
BALLBONA

@Aballbona

met ximpleries oportunistes. Les dues et posen a lloc per com tracten el temps, el que es calla o el que resulta inexplicable: els efectes especials d'un cavaller tot verd que no es mor quan li tallen el coll, en aquest conte artúric que va il·luminar J.R. Tolkien; els dubtes, els impulsos ofegats i les contradiccions en les relacions familiars i d'amistat en *Cap al far*.

Galvany i el Cavaller Verd et posa a lloc per la capacitat de l'autor desconegut d'enllaminar el lector: el capta de totes les maneres possibles i administra amb agudesia la intriga i la fantasia; fa saltar espurnes del cavall verd quan arrenca al galop i fa unes descripcions formidables del pas del temps a través de la natura. Aquest anònim del segle XIV fa una exhibició de recursos narratius i demostra

que explicar històries de manera intel·ligent, amb punxa i gràcia és, valgui la volta, un recurs universal.

A *Cap al far*, és excepcional com Woolf dibuixa textures en les converses, densitats en l'aire, sentiments confusos i passions reprimides, fins a arribar a una veritable festa de la consciència: el sopar de l'ampul·losa família Ramsay amb els estadants que passen amb ells aquell estiu. Això és a la primera part. A la tercera hi ha un altre estiu, al cap d'alguns anys, i hi ha l'excursió al far i el quadre de la senyora Ramsay pendents. Entremig, a la segona, «Passa el temps». És com es titula. I com passa? Narrant la casa d'estiu tancada, el pas de les estacions i dels fenòmens atmosfèrics. Les vivències de la colla que havia passat l'estiu a la casa són brevíssims apunts, notes insignificants al peu de la magnificència del temps i del que hi roman.

Les seccions d'estiu dels diaris que fan d'anunci d'Estrella no arribarien ni a nota insignificant al peu. Aquestes seccions s'adrecen a una prou còmoda classe mitjana i, en realitat, estrenyen una mica més l'imaginari col·lectiu a partir de llocs comuns, desitjos infundats i emocions envasades al buit. Creem el mateix miratge que el món d'Instagram: posar-se en primer pla fent coses guais, com si això servís de cataplasma contra la successió d'estius, de tardors i d'hiverns... Als antípodes de *Cap al far* i *Galvany*, que saben que cal abraçar el temps amb tots els seus paranys. Saben quin és el lloc de cadascú.

Periodista i escriptora